

สวัสดิ์คะ ชาวไทยทุกคน

ดีจังคะ เรากำลังจะเข้าสู่ฤดูกาลลมหนาว มวลดอกไม้เบ่งบาน กิจกรรมมากมายรอเราอยู่ เห็นมะ เราผ่าน โควิดมา 20 เดือนแล้ว เคยระทมมากมาย แต่มองย้อนกลับไป "ก็โอเคเนี่ย" "เราก็กัง เข้มแข็งนะนี่" "ผ่านมา ไตนี้ ไม่ว้าวไรแล้ว" ยินดีกับทุกคนคะ #9ต่อด้วยกัน

พอลลี่แอนนา จากหนังสือ "โลกนี้ไม่สิ้นหวัง" เขียนโดย Elenor H. Porter วัฒนา วงษ์จักร แปล สนพ OMG Books จะทำให้คุณ "รื่น" และอยากเล่นเกมที่เธอแนะนำ "หาเรื่องดีใจ"

พอลลี่แอนนา เด็กน้อยลูกสาวมีชั้นนารีผู้ยากจนเงินทอง ทรัพย์สิน แต่รุ่มรวยความดีใจ พ่อของเธอสอนเธอ เล่นเกม "ดีใจ" กับสิ่งรอบตัว คนรอบข้าง แม้ขัดสน ไม่ได้สิ่งที่ต้องการ แต่ไม่เคยขาดความสุข ตั้งแต่เธอยัง เด็กๆ เสื้อผ้า ของเล่นของเธอล้วน "รับบริจาค" ครั้งหนึ่งเด็กน้อยอยากได้ตุ๊กตาหลายๆ มีคนส่งพัสดุมาให้ เธอ ยิ้มแก้มป่อง เปิดกล่องด้วยความตื่นเต้น แต่แล้วฝันเธอก็สลาย สิ่งที่ได้มาคือ ไม่น่ารักแระ ... คุณๆ นึก ออกใช้ไหมตอนเราเด็กๆ สิ่งที่ยากได้แล้วไม่ได้ตามนั้น ความรู้สึก คือ เศร้าแค่นั้น ... พอลลี่แอนนาก็ไม่ ต่างกัน และคงจะมากกว่าเพราะเธอไม่เคยมีของเล่นอย่างเด็กๆ คนอื่นเลย ...

พ่อของเธอ ชวนเธอ "เรามาเล่นเกมดีใจกัน" หาเรื่องที่น่ายินดี น่าดีใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น ความน่าดีใจแอบอยู่ ตรงไหนนะ เริ่มเลยจากที่หนูได้รับไม่น่ารักแระแทนตุ๊กตา พอลลี่แอนนา จะมีอะไรน่าดีใจคะ พ่อ พ่อบอกเราควรดีใจใหม่ ที่เราไม่ต้องใช้ไม่น่ารักแระนี้ เพราะเราเดินได้เอง

ต่อจากนั้นเธอกับพ่อก็ชวนกันเล่นเกมนี้ต่อชะตาชีวิต แต่ก็มีหลายเรื่องในเกมนี้ไม่เหมาะที่จะเล่น โดยเฉพาะ ในวันที่เธอต้องสูญเสียพ่อ ซึ่งดูแลเธอแทนแม่ที่เสียชีวิตตั้งแต่เด็กๆ เมื่อไม่มีทั้งพ่อและแม่ ทางโบสถ์ได้ ติดต่อนางสาวเพียงคนเดียวในโลก เพื่อให้รับเลี้ยงแม่เคยตัดขาดกัน เพราะครอบครัวไม่พอใจที่แม่ของพอลลี่ แอนนา เลือกลงงานกับมีชชั้นนารีผู้ยากไร้ แทนที่จะเป็นบุรุษผู้ร่ำรวยที่รักเธอมาก

พอลลี่ คิดว่าเป็นเพียงหน้าที่เท่านั้น ที่จะต้องรับหลานวัยสิบเอ็ดขวบมาอุปการะ พอลลี่ไม่ยิ้ม ไม่หัวเราะ ไม่ สนใจผูกมิตรกับใคร ไม่ชอบเสียงร้องดังดัง เธอจัดห้องใต้หลังคาให้หลานสาว ห่างจากห้องนอน ห้องนั่งเล่น ส่วนตัวของเธอ ห้องที่ต้องใช้เทียนไขให้แสงสว่าง ทั้งที่คฤหาสน์ของเธอมีย่านหลายห้องหรูหรา

พอลลี่แอนนาตื่นตื่นมากตลอดการเดินทาง เธอเจอแนนซีสาวใช้ที่ไปรับเธอที่สถานีรถไฟแทนที่จะเป็นคุณ น้า "ไม่เป็นไรคะ หนูดีใจที่ตอนนี้หนูมีคุณน้าที่หนูกำลังจะเดินทางไปหา และหนูยังมีคุณอยู่ด้วย" เด็กน้อยรีบวิ่งเข้าไปกอดนางสาวคนเดียวในโลกของเธอทันทีที่ไปถึงคฤหาสน์ พอลลี่ไม่หันตั้งตัว เธอดูเฉย ชา เมื่อหลานสาวเล่าถึงพ่อ เธอตัดบทและห้ามพูดถึงอีก แล้วเธอก็เดินนำขึ้นบันไดไป พอลลี่แอนนาเดินตาม พอลางกวาดตามองประตูห้องแต่ละห้องที่สวยงาม เธอจะได้อยู่ในห้องนั้น เธอจินตนาการว่าภายในห้องหลัง ประตูนั้นจะสวยงามขนาดไหน ม่าน พรม ภาพประดับ แล้วจู่ๆ คุณน้าก็เปิดประตูบานหนึ่งก่อนจะเดินขึ้นบันได อีกอีกชั้น ห้องที่อยู่หลังบ้านประตู ห้องที่มีแต่กำแพงว่างเปล่า มีด หลังคาลาดต่ำ มีหีบมากมายวางกองกัน อยู่ ร้อนอุตุ "นี่คือห้องของเธอ"

พอลลี่แอนนา สายตาละห้อย ฝันสลาย แต่เพียงชั่วครู่ "หนูดีใจที่ดูใส่เสื้อผ้าไม่มีกระจก หนูจะได้ไม่ต้องเห็น กระบนหน้าตัวเอง" "ห้องนี้ไม่จำเป็นต้องมีภาพประดับเลย ดูซิคะ ตรงโน้นมียอดแหลมของโบสถ์ เห็นแม่น้ำ ต้นไม้ บ้าน สวยงามมากเลย ดีใจจริงๆ ที่คุณน้ายอมให้หนูอยู่ห้องนี้"

หนูน้อยถูกทิ้งให้อยู่ในห้องคนเดียว เธอทดลองเปิดหน้าต่างดู แล้วเธอก็ปีนหน้าต่าง เกาะเกี่ยวต้นไม้ ห้อย โหน กระโดดดับลงบนพื้น เธอร้องเล่นไปตามทางเดิน จนลืมเวลาทานข้าวเย็น เย็นนั้นจึงได้กินแตขนมปัง กับ นมเท่านั้น คุณน้าทำโทษที่เธอไม่รักษาเวลา แนนซีรู้สึกสงสารพอลลี่แอนนามาก แต่สาวน้อยกลับชวนเธอ เล่นเกม "เกมนี้เป็นการมองหาอะไรบางอย่างในทุกๆ อย่างที่คุณสามารถดีใจกับมันได้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ตาม"

ก่อนนอนคืนนั้น เมื่อน้าพอลลี่บอกว่า "เสียใจที่ต้องให้เธอกิน ขนมปังกับนม แทนข้าว" เด็กน้อยกลับบอกว่า "คุณน้าไม่ต้องเสียใจไปหรอกคะ หนูดีใจจริงๆ หนูชอบขนมปัง และชอบที่แนนซีด้วย" เอาหละ เธอขึ้นไป นอนได้แล้ว พร่อมส่งเทียนไขให้ ก่อนที่พอลลี่แอนนาจะเดินขึ้นบันได เธอไปสวดกอดนางสาว "หนูมีช่วงเวลา ที่วิเศษมาก หนูรู้ว่าหนูต้องมีความสุขกับที่นี่กับคุณน้า" คุณพอลลี่ คิดในใจ "แปลก ดีใจที่ฉันลงโทษ ปล่อยให้ ประโลมไม่ให้อันรู้สึกแยะ และมีความสุขเนียนะ!"

ยามวิกาล เด็กหญิงตัวน้อยแสบว่าแห้ว สะอื้นไห้บนเตียง “หนูรู้คะ ว่าตอนนี้หนูไม่ได้เล่นเกมที่พ่อสอน แต่หนูเชื่อว่าพ่อก็น่าจะเห็นว่ามันไม่มีอะไรน่าดีใจเลยที่ต้องนอนคนเดียวในความมืด”

เด็กน้อยต้องนอนกระสับกระส่าย อดอ้าว เพราะถูกห้ามเปิดหน้าต่างอยู่หลายคืนจนทนไม่ไหว เธอหยิบเสื้อ และผ้าห่ม เปิดหน้าต่าง ค่อยๆ หยอนตัวลง เดินเลียบผนังไปถึงหลังคาห้องนั่งเล่นของคุณย่า เธอได้ที่นอนที่ดีที่สุด “ฉันดีใจจังที่มึงลวดยังไม่มา ไม่งั้นฉันคงไม่ได้มานอนดูดาว” พอลลี่แอนนาสะดุ้งตื่น กระทบริบต่างๆ “พอลลี่แอนนา อะไรกันนี่” “คุณน้าคะ อย่ายกใจกลัวไปคะ หนูปิดหน้าต่างแล้ว หนูมานอนบนนี้สบาย อากาศดีมากคะ” แล้วคืนนั้นเธอก็ต้องย้ายที่นอนอีกครั้ง “โอ้ว นอนบนเตียงคุณน้าเธอคะ คุณน้าพอลลี่ช่างน่ารัก อะไรอย่างนี้ หนูอยากนอนกับใครสักคนมานานแล้ว ใครสักคนที่เป็นของหนู ไม่ใช่สตรีอาสา”

วันหนึ่ง พอลลี่แอนนา ชันอาสาแนชซี ที่ต้องไปเยี่ยมเยียนสมาชิกโบสถ์ที่ไม่สบายแทนนาย แนชซีเล่าให้เธอฟังว่า คุณนายสโนว์เป็นคนที่ไม่เคยพอใจอะไรเลย บนทุกเรื่องทุกเวลา เมื่อเด็กน้อยไปถึง มีเจลลี่เป็นของฝาก คุณนายก็บ่น และพูดว่าเมื่อคืนไม่ได้หลับเลยสักงีบ พอลลี่แอนนา ตอบว่า “โหว หนูภาวนาให้หนูไม่ได้นอนตอนกลางคืนเหมือนกันคะ การนอนทำให้เสียเวลาในการใช้ชีวิต” (การใช้ชีวิตของเด็กน้อย คือ การเดินเล่นไปตามถนน พบปะพูดคุยกับผู้คน) คุณนายสโนว์อึ้ง “เธอเป็นเด็กน้าที่มาก ไปเปิดหน้าต่างซี” “ที่นี้คุณเห็นกระบนหน้าหนูแล้วซี และหนูก็เห็นหน้าคุณด้วย หนูดีใจจัง คุณสวยมากเลย” “หนูว่าคุณควรจะดูกระจกว่าคุณสวย แก้มแดง ผมดำ ตาโต”

“ดูกระจกนี่อะนะ ไม่!” แต่หนูว่าถ้าคุณไม่รังเกียจ หนูอยากแต่งผมให้คุณเล็กน้อยคะ ก่อนดูกระจก

“เอ้อ อ้าว ก็ได้” “โหวดีใจคะ หนูชอบทำให้คนอื่นมาก”

ห้านาที่หลังจากนั้น คุณนายสโนว์ดูตัวเองในกระจกอย่างจริงจัง “ดอกไม้ที่ตัดผมฉันชอบสีชมพูเข้มมากกว่า สีชมพูอ่อน แต่ยังมีมันก็ซิดก่อนฟ้ามืดอยู่ดี จะแตกต่างกันตรงไหน”

“แต่หนูคิดว่าคุณควรดีใจที่มันซิดจาง เพราะคุณจะได้มีความสุขกับการหาดอกไม้ใหม่”

“ฉันอาจจะชอบทรงผมนี้ แต่มันไม่อยู่ทรงแบบนี้ไปตลอด มันก็แค่นั้นละ”

“ก็ดีซีคะ หนูจะได้ทำให้คุณบ่อยๆ”

“เธอคงไม่ชอบหรอก ที่ต้องนอนอยู่บนเตียง”

“หนูรู้คะ เรื่องนี้ยากมากที่ต้องหาเรื่องดีใจ แต่หนูจะพยายามคิดตอนที่หนูเดินกลับบ้าน แล้วหนูจะมาบอกคุณในครั้งหน้าคะ วันนี้หนูสนุกมาก”

ครู่ต่อมา ลูกสาวคุณสโนว์กลับมา เธออุทานด้วยความประหลาดใจ “แม่คะ หนูพยายามให้แม่อยู่ในห้องสว่างๆ มาตั้งนาน แต่แม่ไม่ยอมเชื่อ” “เด็กคนนั้นทำให้แม่รู้ว่า ถึงแม่จะป่วยก็ไม่ต้องอยู่ในความมืดตลอดชีวิต”

เด็กน้อยทำให้คุณน้าของเธอเปลี่ยนวิถีชีวิต มุมมอง มีความสุขขึ้น การรับเด็กน้อยมาอุปการะ ไม่ใช่ภาระหน้าที่ แต่เป็นความรัก ความเอาใจใส่ (ปล เพียงไม่นานคุณน้าก็ให้เด็กน้อยได้อยู่ในห้องสวยงาม ใกล้เคียงห้องนอนของตน แฮมอยากเล่าอีก พื้นที่หมดแล้ว)

เรื่องของพอลลี่แอนนา น่ารัก ขาบซึ้งกับการหา “เรื่องดีใจ” ของหนูน้อย ทำให้เราคิดได้ว่าต้องฝึก “หาเรื่องดีใจ” “ดีใจ” ให้สมองทำเรื่องแบบนี้โดยอัตโนมัติ เป็นธรรมชาติ เพื่อความสุขตามสภาพที่เราอยู่ต้องอยู่ อยู่กับ Now Normal มีอะไรดีใจ ซ่อนอยู่น้า? แชรกันมาคะ จะส่ง mousepad ไปให้แทนความคิดถึงคะ.

มีความสุขยิ่งขึ้น #โลกนี้ไม่สิ้นหวัง #9ต่อด้วยกัน

จันทร์ทิพย์ องค์กรภัทร

บริษัท ภัทร โปรเกรส จำกัด

0879745888, www.bhatarapro.com